

Svajonų
ROMANAI

JESSICA
GILMORE

Surizikuoti
del meiles

Knygute.lt

Jessica Gilmore

**SURIZIKUOTI
DĖL MEILĖS**

Dviejų knygų serija
„*Vestuvių sala*“
Pirma knyga

Versta iš Jessica Gilmore,
Baby Surprise for the Spanish Billionaire, 2018

© Jessica Gilmore, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Asta Adomavičienė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Ana Gorbatoва, dizainas, 2020

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0577-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

Abiem delnais suėmusi kavos puodelį Ana Grėj atsargiai žengė ant girgždančios verandos grindų ir apsidairė. Kai atvyko čia vakar vakare, salos poilsiavietė besileidžiančios saulės fone atrodė žavingai apgriuvusi, tačiau dieną vaizdas buvo visai kitoks. Daugybė vieno aukšto namukų su verandomis, šalia kiekvieno privatus kiemelis. Turėtų atsiverti gražus vaizdas, bet net ankstyvos gegužės rytinė saulė nesugebėjo Marinos salos poilsiavietės nuspalvinti gražiausiomis spalvomis.

Iš savo vietos Ana matė beveik visą salą. Administracinės patalpos ir mamos gyvenamieji kambariai buvo čia, puošnioje viloje, pačiame salos centre. Tarp namelių buvo įrengti baseinai, teniso kortai, poilsio zonos. Jei pasistiebtų, pamatytų gilią mėlyną jūrą ir draugiškai mojančias palmes paplūdimyje. Beveik idiliška.

Beveik... Kol pažvelgi atidžiau ir pamatai už žavesio besislepiančią realybę; nuo namelių sienų besilupančius dažus ir išklerusias žalias langines. Kitados Marinos sala garsėjo vešlia žaluma ir gėlių įvairove, tačiau dabar priminė džungles, o ne tvarkingą poilsiavietę. Kas nutiko? Nuo tada, kai Ana viešėjo paskutinį kartą per abuelo's¹ laidotuves prieš trejus metus, viskas šiek tiek išblu-

---

¹ Senelio (isp.)– čia ir toliau vertėjos pastabos.

ko, tačiau viešbutį ji vis dar atpažino kaip idilišką, magišką vietą, čia būdama maža vasarą basomis lakstydavo po žolę.

Sukruto seniai pažįstamas kaltės jausmas. Žinojo, kokia mama nerūpestinga dar prieš sulaukdama ašaromis persunkto skambučio ir maldavimų atvykti ir padėti, turėjo numatyti, kaip viskas baigsis.

Kaltė dar sustiprėjo. Aną čia atviliojo ne keista panika mamos balse, bet pačios noras pabėgti, noras duoti sau laiko pagalvoti. Jei ne gresianti krizė, ar būtų likusi Oksforde ir leidusi mamai pačiai kuoptis? Žinojo atsakymą į šį klausimą. Kiekvieną kartą, kai jos kalbėdavosi, mama klausdavo, kada Ana ją aplankys, o dukra vis rasdavo priežastį atidėti viešnagę. Per sunku žinoti, kad nė vienas iš senelių jos nepasitiks Marinos saloje. Visai ne dėl to, kad su Sansija nebuvo artimos. Ana puikiai žinojo, kad ir Sansija niekada nebandė susiruošti aplankyti jos.

Į mamos pagalbos šauksmą ji atsiliepė tik iš savanau-diškų paskatų manydama, kad kelias savaites pailsėti saulėje nuo spaudimo, patiriamo Oksforde, yra būtent tai, ko jai reikia. Žiūrint į aplink sužėlusius krūmus skaudėjo širdį. Pailsėti tikrai nepavyks.

- Labas rytas, querida², kaip miegojai?
- Gerai, ačiū, – Ana atsisuko išgirdusi mamos balsą.
- Buvau pavargusi po kelionės, – dukra kritiškai nužvel-

---

² Mieloji (isp.).

gė mama, pastebėjo kelis žilus plaukus tamsiuose, vešliuose Sansijos Garsijos plaukuose, raukšleles apie akis, kurių nebuvo prieš trejus metus. – Kaip tu laikaisi?

– Viskas nuostabu, – Ana įsitempė pajutusi ją apsivejančias ir prisitraukiančias į glėbį motinos rankas. – Džiaugiuosi, kad esi čia, querida. Seniai matėmės.

– Taip, na... – žengdama žingsnį atgal Ana tikėjosi išsilaisvinti iš mamos glėbio ir neišlieti kavos. – Buvau užsiėmusi. Knygos ir mokymas... Kas nutiko, mama?

– Nutiko?

Mamai tuščiu žvilgsniu apmetus poilsiavietę, Ana nurijo susierzinimą. Taip Sansija Garsija vadovavo – plaukė laiku ir erdve, kaip jai patinka. Niekada nesuprato, kodėl dukrai reikia nepavėluoti į mokyklą ar kodėl reikia lankyti mokyklą, kai lauke šviečia saulė. Kodėl vakarienė turi būti patiekta laiku? Kodėl reikia laikytis grafiko? Dar nesulaukusi nė dešimties metų Ana suprato, kad, jei nori atrodyti kaip kitos šeimos, ji privalo imtis iniciatyvos, pasirūpinti savimi ir seserimi Roza. Spaudė krūtinę. Niekas nepasikeitė; buvo kvaila tikėtis, kad kada nors tai įvyks.

Sansija netgi su vyru skyrėsi taip lėtai ir svajingai, kad atrodė, jog viskas vyksta netyčia. Ji niekada nepanikudavo, todėl pagalbos skambutis buvo toks neįprastas. Po jo Ana iš karto nusipirko lėktuvo bilietą ir paliko tėvą, įsipareigojimus ir mokytojavimą Oksforde. Bet dabar Sansija neatrodė įsitempusi. Ana dar labiau susierzino,

karštas puodelis degino delną. Neabejotina, Sansija, vos tik dukrai pasirodžius, visą ant pečių gulusią atsakomybę be jokios sąžinės graužaties perleido jai.

– Viešbučiui, mama. Neatrodo, kad juo kas nors rūpinosi jau nežinia kiek laiko. Kodėl čia viskas taip apleista?

– Juk žinai, kad mirus tavo abuelo Pedras išėjo į pensiją, paskui jį ir Bonita, o jie šia vieta rūpinosi labiausiai. Sunku rasti, kas juos pakeistų... Žmonių, kuriems rūpėtų, kurie norėtų pasilikti. Viskas nutinka vienu metu, querida. Jei sugenda viena lemputė, sugenda ir kita, tada – tualetas, paskui baseino filtrai, o aš nespėju visko prižiūrėti.

– Nereikia stebėtis, kad beveik nėra poilsiautojų. – Tikras stebuklas, kad čia iš viso dar kas nors užsuka. – Kodėl anksčiau neprašei pagalbos?

– Tu tokia užsiėmusi, turi savo gyvenimą, Ana, tavo sesuo taip pat. Nenorėjau jūsų jaudinti. Žinojau, kad kas nors mus išgelbės ir taip nutiko. Šios vestuvės pataisys padėtį, – motina suplojo rankomis. – Pinigai, viešumas! Spindesys! Atkursime Marinos salą tokią, kokia ji buvo, kai buvau jauna, kokią ją puoselėjo tavo seneliai.

Vestuvės. Magiškas dalykas, sužadinęs motinos viltis. Vestuvės, kurias ji sutiko suorganizuoti vos po mėnesio, nors poilsiavietė tam neparengta. Būtų blogai net ir tada, pagalvojo Ana, jei tai būtų paprastos vestuvės. Tačiau mama nerūpestingai apsiėmė surengti supermode-

lio ir jos milijonieriaus sužadėtinio vestuves. Šie žmonės tikėjosi penkių žvaigždučių vertos prabangos, o dabar galima skirti vos dvi žvaigždučes.

– Turėsime daug darbo. Niekas nepageidautų surengti čia savo svajonių vestuvių, ypač ne interneto sensacija, viešai demonstruojanti kiekvieną gyvenimo detalę, – Ana dirstelėjo už savęs, į pusiau pravertas duris, vedančias į biurą. Karjera, leidžiant laiką bibliotekose, gyvenimas, pasižymint kiekvieną pastabą ar sisteminant informaciją išugdė gana neblogus administravimo įgūdžius. Mamai kuo skubiau reikėjo pagalbos tvarkant biudžetą, sąskaitas, sprendžiant rinkodaros ir kitus kasdienius reikalus, o Ana kaip tik galėjo viską surikiuoti.

Žinoma, dar reikėjo perdažyti, iškuopti ir paremontuoti penkiasdešimt du namelius. Vis dėlto gal Anai neteks susitepti rankų, remonto darbai jai ne prie širdies, o sesuo Roza puikiai moka elgtis su įrankiais.

– Kada atvyksta Roza? – Anos skrandis, laukiant motinos atsakymo, neramiai susispaudė. Sesers ji taip pat nematė kelerius metus, jos nė nepaskambindavo viena kitai kas savaitę, neparašydavo viena kitai ir socialiniuose tinkluose. Jei Sansija būtų paminėjusi, kad atvykti prašė ir Rožą, ar Ana būtų čia pasirodžiusi? Tiesą sakant, nežinojo. Treji metai – ilgas laikas, bet ji nepamiršo nė vieno kandaus žodžio, kuriais tada apsikeitė su seserimi. Nebuvo nusiteikusi pakartoti.

– Vos tik galės. Dabar atlieka svarbią užduotį. Atei-

nančias dvi savaites negalės pasirodyti, bet paskui pasistengs atskristi kuo greičiau.

Ana suspaudė lūpas. Žinoma, Rozos veikla visada būdavo svarbi, kol tai domino mamą. Ji visada daug labiau žavėjosi nesuvaržytu Rozos požiūriu į gyvenimą nei Anos pasiekimais ir išsilavinimu. Anai sulaukus dvidešimt aštuonerių motinos abejingumas sunkiam jos darbui jau neturėtų skaudinti. Bet Ana negalėjo nepastebėti, kad mamos buto sienos nukabinėtos Rozos darytomis nuotraukomis, tačiau nematyti nė vieno jos išleistos knygos egzemplioriaus.

– Po dviejų savaitių? – Ana dar kartą pažvelgė į nuo terasos atsiveriantį poilsiavietės vaizdą ir nurijo seiles. Jie tikrai negalės laukti dvi savaites, kad pradėtų remonto darbus. Tai reiškę tik viena, Ana neturėjo kito pasirinkimo – jai teks išmokti naudotis teptuku. Ir greitai.

***

– Iš pradžių svarbiausi dalykai, – sumurmėjo Ana. Venomis tekėjo du puodeliai puikios mamos ruoštos kavos, ir ji jau beveik buvo pasirengusi kibti į darbus. Bet iš pradžių reikėjo sąrašo. Sąrašų. Remontuotinių dalykų sąrašų, sąrašų, kokius darbus privalo nudirbti, kad nameliai taptų tinkami supermodelio vestuvių svečiams, sąrašų, ką dar reikia pataisyti. Taigi reikia apžiūrėti kiekvieną namelį, kiekvieną kėdę ir stalą, paplūdimio

kavines, teniso kortus... Jai reikia dar vieno sąrašo – susirašyti, kokius turi pasidaryti sąrašus.

Po daugybės metų visą rytą praleidusi su mama Ana paliko ją virtuvėje, tikrinančią indelių su traškučiais įdubas ir įtartinas dėmes, jausdamasi laiminga, kad pagaliau galės pabūti viena. Anksčiau viešbutis buvo gyvas, jame zujo jos seneliai, daugybę metų dirbantys darbuotojai, poilsiautojai ir svečiai. Dabar jis tapo savo paties vaiduokliu: vos viena valytoja, vienas prižiūrėtojas, vienas virėjas ir kelios kambarinės, atplaukiančios iš žemyno. Nė vieno svečio. Ana suvaldė drebulį. Per tylu. Gal vis dėlto ji šiandien plauks į žemyną, net jei jis vos keli šimtai metrų už siauro jūros ruožo, ten įsikūręs nedidelis kaimelis su keliais šimtais gyventojų. Jame galės papietauti.

Sala buvo nedidelė, nuo vieno kranto iki kito tik pusantro kilometro. Ana neužtruko ateiti iki paplūdimio, iš kurio buvo matyti žemynas. Švelnų geltoną smėlį supo palmės, ji sustojo, giliai įkvėpė sūraus oro ir citrusinių vaisių aromato. Nuo jūros mėlynumo beveik skaudėjo akis, žalsvai mėlyna giluma traukė vis artyn. Ji nusispyrė batelius, nuleido pėdas ant minkšto smėlio ir sukišo pirštus į šiltas smiltis. Kada paskutinį kartą vaikščiojo lauke basa? Išskėtė rankas, užsimerkė, jautė, kaip saulė smelkėsi į kiekvieną atomą, kiekvieną celę, šildė iki pat kaulų. Iš mamos ji paveldėjo tamsius plaukus ir alyvinę odą. Oksforde niekada nesijautė gerai, kūnas vis

šaukėsi Viduržemio jūros saulės prisilietimo. Net ir ankstyva gegužės saulė geriau nei jokia.

Dar kartą giliai įkvėpė, nuo seniai išsiilgtos šilumos maudė kaulus. Įtraukė gerai pažįstamo salos aromato. Po ilgo laiko pasijuto tarsi namuose.

Pašoko išgirdusi burzgiant dulkių siurbį ir iš karto grįžo prie darbo. Ji čia atvyko ne atostogauti, o padėti mamai. Bet visų svarbiausia – pamiršti savo bėdas. Mėnuo toli nuo pamokų, tyrimų ir lūkesčių padės pervargusioms smegenims atsigauti.

Ana išsitraukė užrašų knygelę. Gali pradėti pasižymėdama valčių tinkamumą pasiplaukioti. Prieplauka vos kitoje įlankoje, uostą pati gamta sukūrė iš uolų, atskiriančių ir saugančių paplūdimius nuo nelygių akmenuotų krantų. Prie plačios medinės prieplaukos buvo saugomos nedidelės baidarės ir valtys su irklais pasiplaukioti jūroje norintiems svečiams.

Atgaivintas kojas apsiavusi bateliais, Ana nužingsniauvo takeliu palei medžius už kampo ir skindamasi kelią per nejprastai aukštą žolę pasiekė lentomis dengtą taką. Sumirksėjo braukdama plaukus nuo veido.

Kas tai? Sustingo ir įsižiūrėjo į prieplauką, negalėjo patikėti tuo, ką regi. Šalia ant kranto suguldytų baidarių ir valčių, prištų prie medinių polių, giliame vandenyje išdidžiai lingavo didelė balta jachta. Gana didelė, kad būtų galima plaukioti vandenyne, bet ši buvo skirta ne tam. Spindintys turėklai, baltos burės, kiekviena detalė

rėkė, kad tai turtingo vyro žaisliukas.

Prieplaukoje buvo prižišta tokia pati spindinti gelbėjimosi valtis. Buvo akivaizdu, kad kažkas iš jos išlipo į krantą.

Ši sala – privati nuosavybė, bet retsykais pavieniai turistai arba praplaukiančios valtys čia sustodavo. Jei svečiai turėdavo pinigų, jie būdavo laukiami saloje. Ana apsidairė. Pagrindiniame keliuke nieko nepamatė.

– Hola!³ – sušuko. – Sveiki. Ar galiu padėti?

Niekas neatsakė.

Ana dvejojo. Iškaba ant prieplaukos šešiomis kalbomis aiškiai perspėjo lankytojus eiti pagrindiniu keliu į viešbučio registratūrą. Nors registratūroje niekas nedirbo...

– Velnias, lyg neturėčiau ką veikti. – Ir ką galvoja motina? Kaip ji gali manyti, kad keturių asmenų pakaks paruošti salą sezono pradžiai, ką jau kalbėti apie vestuves? Nerūpestingas Sansijos patikinimas, kad turi pakankamai darbuotojų, buvo nieko vertas. Jie jau turėtų būti čia, dažyti, valyti ir rūpintis, kad poilsiavietė vėl tap-tų puikios būklės.

Apsisukusi ji apsižvalgė ir giliai įkvėpė pamačiusi aukštą, plačių pečių figūrą, einančią prie artimiausio namelio ir dingstančią viduje, tarsi turėtų visas teises čia

---

³ Labas! (isp.).

būti. Ana ištiesino pečius ir pajuto užplūstantį pyktį. Ženklaui gana aiškūs – čia privati teritorija. Nedvejodama ji tiesiausiu įmanomu keliu, braudamasi per suvešėjusius medžius ir krūmus, beveik nejausdama, kaip aštros šakos brėžia odą, nužingsniavo prie namelio.

– Atsiprašau, – vos tik pasiekė namelį, ispanų kalbos akcentas kaipmat išgaravo. – Ką, velniai griebtų, manaisi darantis?

Pasipiktinimas prasismelkė giliau, dar nespėjus pasireikšti sveikam protui. Ana sustojo, pamačius įsibrovėlį jai užėmė kvapą. Tai ne senas verslininkas, ramiai plaukiojantis jūroje. Tai piratas. Beveik dviejų metrų ūgio raumenų kalnas. Nė lašelio riebalų. Ne, nė centimetro riebalų. Po prasegtais baltais marškiniais buvo matyti nuogas kūnas. Būtų galėjęs drąsiai pozuoti Mikelandželiui kuriant Dovydo skulptūrą. Trumpai kirpti tamsūs plaukai ir dar tamsesnės akys arogantiškai nužiūrino ją nuo galvos iki pirštų galiukų, ir ji drebėjo iš įsiūčio.

Iš įsiūčio ir suvokimo, kad ji purvina, be makiažo, apsisivilkusi senais suglamžytais marškinėliais ir susirišusi plaukus. Ana atsispyrė pagundai rankomis pasitaisyti marškinėlius, papurtyti plaukus ir kaip įmanydama stengėsi nekreipti dėmesio į zvimbimą viduje, kol vyras žvilgsniu klaidžiojo jos kūnu.

– Darantis? Svarstau, tai viešbutis ar aikštelė filmui apie katastrofą kurti, – pasigirdo sunkus angliškas akcentas.

– Mes dar nebaigėme ruošti sezono atidarymui, – kaip įmanoma išdidžiau atsakė Ana, bet skruostus nutvilkė karštis, kylantis dėl tamsių vyro akių gelmės.

– Nebaigėte? Jūs nė nepradėjote. Nenumanau, kokias suktybes sugalvojote, señorita⁴, bet mano sesers vestuvių į jas neįtrauksite.

– Jūsų sesers?

– Esu tikras, kad ji ras vietą savo vestuvėms kur nors kitur, – vyras apsisuko, buvo akivaizdu, kad ketina traukti apžėlusiu keliu atgal į prielauką.

Ana stengėsi iššifruoti vyro žodžius. Didelės vestuvės, modelis, renginys, įtraukęs mamą į tokią painiavą, kad ji pasiryžo pasikviesti abi dukras, renginys, kuris turėtų padėti mamai sugrąžinti viešbutį į buvusius laikus. Mamos negebėjimas vadovauti verslui privedė prie esamos situacijos, tačiau Ana negalėjo leisti, kad jos vaikystės žaidimų aikštelė, jos mylimų senelių palikimas išnyktų. Kad ir kas tas vyras, ji privalėjo jį įtikinti neatsisakyti vestuvių saloje.

– Jūs nuotakos brolis?

– Si,⁵ – vyras nestabtelėjo....

---

⁴ Panele (isp.).

⁵ Taip (isp.).